

การตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสาร
ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2565-2566
Thai Naming of Chinese Students in the Bachelor of Arts Program in Thai
Communication as a Second Language at Huachiew Chalermprakiet
University, Academic Year 2022-2023

วชิรา เจริญจิตร¹

Wachira chareanjit

บทคัดย่อ (Abstract)

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2565-2566 การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์ชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยเลือกชื่อภาษาไทยจากนักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2565-2566 และใช้แบบสัมภาษณ์การตั้งชื่อภาษาไทยแจกให้นักศึกษาจีนเพื่อนำมาใช้ในการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า 1) วิธีการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนมี 2 วิธี ได้แก่ การตั้งชื่อโดยให้อาจารย์เป็นผู้ตั้งชื่อให้และการตั้งชื่อด้วยตัวนักศึกษาเองซึ่งวิธีนี้พบมากที่สุดและ 2) ลักษณะภาษาของชื่อภาษาไทยด้านพยางค์พบชื่อคำสองพยางค์มากที่สุด รองลงมาคือคำพยางค์เดียว และพบน้อยที่สุดคือคำหลายพยางค์ ชื่อที่เป็นคำพบว่า ชื่อของนักศึกษาจีนเป็นคำประสมมากที่สุด รองลงมาคือคำเดี่ยว คำสมาส คำซ้ำและพบน้อยที่สุดคือ คำสนธิ เป็นคำภาษาไทยมากที่สุดและมีชื่อที่เป็นคำทับศัพท์จากภาษาต่างประเทศ ชื่อที่มีแบบวลีมี 2 ลักษณะคือวลีแบบนามวลีและกริยาวลี ด้านประโยคชื่อภาษาไทยจะเป็นชื่อ 2 พยางค์ และเป็นคำภาษาไทยชื่อที่เป็นประโยคพบว่า มีลักษณะเป็นประโยคเอกรรพประโยคและมีส่วนประกอบของประโยคแบบ บทประธาน+บทกริยา ในด้านของความหมายมี 3 ลักษณะ คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ ชื่อที่มีความหมายที่ดีเป็นมงคลนามและชื่อที่ไม่มีความหมาย

คำสำคัญ (Keywords) : การตั้งชื่อ; นักศึกษาจีน; มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

Abstract

The purpose of this research article was to study Chinese students' naming in Thai, at Huachiew Chalermprakiet University, in undergraduate level for academic year 2022-2023. It used a qualitative research approach. The researcher analyzed the Thai names of Chinese students. Thai names were selected from Chinese students enrolling in the 2022-2023 academic year, and a Thai naming interview questionnaire was distributed to them for the research use.

Received: 2024-08-16 Revised: 2024-10-06 Accepted: 2024-10-07

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ Lecturer in the Department of Linguistics Faculty of Liberal Arts Huachiew Chalermprakiet University. E- Mail wachira_chun@hotmail.com

The results of the study showed that 1) there were two methods of Thai naming among Chinese students: asking the teacher to give the name, and naming by the students themselves, the most common method. 2) The language characteristics of Thai name: most two-syllable names were found. There were some single syllable words. And the least common were multi-syllable words. The name word was found. Chinese students' names were the most common compound words. Also, they were single words, common words, repeated words, and the least common word was "Sonthi", the most Thai word; and a name was a transliteration from a foreign language. There were two types of phrase names: noun phrases and verb phrases. In terms of sentences, names in Thai consisted of two syllables and Thai words. Sentence names were found. They had the characteristics of a singular sentence and sentence components: subject + verb. In terms of meaning, there were three types: names with meanings related to nature; ones with good meanings, auspiciousness ; and others without meaning.

Keywords: Naming; Chinese students; Huachiew Chalermprakiet University

บทนำ (Introduction)

ปัจจุบันการเรียนภาษาไทยเป็นที่นิยมมากสำหรับชาวต่างชาติ ดังจะเห็นได้จากมหาวิทยาลัย ห้วเฉียเฉิมพระเกียรติได้เปิดหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง เพื่อรับเฉพาะนักศึกษาชาวต่างชาติเท่านั้น ซึ่งตั้งแต่ดำเนินการเปิดหลักสูตรมาตั้งแต่ปีการศึกษา 2551 จนถึงปีการศึกษา 2567 นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในหลักสูตรส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษาชาวจีน ซึ่งมีทั้งที่มีความรู้ด้านภาษาไทยมาก่อนเข้าศึกษาและไม่มีความรู้ด้านภาษาไทยมาก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตร และเพื่อให้การเรียนการสอนสื่อสารกันได้ง่ายขึ้นนักศึกษาจีนทุกคนจึงจำเป็นต้องมีชื่อภาษาไทย ซึ่งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนนั้นแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือนักศึกษาที่ไม่มีชื่อภาษาไทยมาก่อนเรียนและนักศึกษาที่มีชื่อภาษาไทยมาแล้วก่อนเรียน ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มแรกนั้นส่วนใหญ่อาจารย์จะเป็นผู้ตั้งชื่อให้ และมีบางคนต้องการตั้งชื่อเอง ส่วนนักศึกษาในกลุ่มที่สองมีชื่อภาษาไทยมาก่อนเรียนแล้วส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนมาจากประเทศจีน คือนักศึกษาในกลุ่มนี้มีความน่าสนใจมาก กล่าวคือ มีการเขียนชื่อภาษาไทยที่ผิดหลักเกณฑ์ทางภาษาไทย เช่น ณัฐวิต หันเงิน เป็นต้น เป็นชื่อที่ไม่มีความหมายเช่น วาวา ฮันน่า ไชออนน์ ชุ๊ก เป็นต้น เป็นชื่อที่คนไทยไม่นิยมนำมาตั้งเป็นชื่อคน เช่น มิน้อย คอมพิวเตอร์ แก้วแก่น้อย อ่าว นิ่ง เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่า มีชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่มีลักษณะเขียนยากอ่านยากเหมือนกับชื่อคนไทยในยุคปัจจุบันอีกด้วย เช่น กัญจน์กัญญา ลลณ ลลิน ชญานิษฐ์ ธวัรัตน์ เป็นต้น นอกจากนี้ในชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนยังมีคำที่นิยมนำมาตั้งเป็นชื่อภาษาไทย เช่น น้ำ ฟา ดาว อยู่ในชื่อภาษาไทยจำนวนมาก ในด้านโครงสร้างของภาษาในชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนก็มีความน่าสนใจ กล่าวคือ ชื่อของนักศึกษาในปีการศึกษา 2565-2566 มีลักษณะร่วม คือ นิยมตั้งชื่อเป็นภาษาต่างประเทศจำนวนมาก โดยในช่วงก่อนปีการศึกษา 2565 ชื่อของนักศึกษาจีนที่เรียนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะไม่มีชื่อภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังพบว่า การตั้งชื่อภาษาไทยในช่วง 2 ปีดังกล่าวยังมีชื่อแปลกที่ไม่มีในความหมายในภาษาไทยอีกด้วย เช่น วาวา เงิน ฟีฟี่ เป็นต้น

ด้วยความน่าสนใจและหลากหลายทางภาษาของชื่อภาษาไทยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนเพื่อให้ทราบถึงที่มา ลักษณะทางภาษา และความหมายของชื่อภาษาไทยที่นักศึกษาจีนเลือกมาตั้งชื่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objectives)

เพื่อศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2565-2566

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

1. ขอบเขตของการวิจัย

1.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนทุกกลุ่มที่เรียนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในปีการศึกษา 2565-2566 ได้แก่ หลักสูตร 4 ปี (กลุ่ม walkin) และกลุ่มที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยที่ประเทศจีนมาแล้ว 2 ปี และมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติอีก 2 ปี (2+2) นักศึกษาในโครงการแลกเปลี่ยนแบบ 3+1 และนักศึกษาที่มาเรียนระยะสั้น ซึ่งเลือกแบบเจาะจงเป็นชื่อของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2565-2566 จำนวน 325 ชื่อ โดยชื่อที่นำมาวิเคราะห์จะคงตามรูปคำเดิมที่นักศึกษาเขียน

1.2 ขอบเขตด้านผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสัมภาษณ์เรื่องการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน โดยจะแจกให้กับกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองซึ่งลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2565-2566 เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 163 คน

1.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

ขอบเขตพื้นที่ในการเก็บข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้คือ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติเท่านั้น

1.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ขอบเขตด้านเวลาคือเก็บข้อมูลชื่อนักศึกษาจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 2565-2566 เท่านั้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์ชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน รวมทั้งใช้แบบสัมภาษณ์เรื่องการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับการตั้งชื่อภาษาไทย จากหนังสือ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2 ศึกษาทฤษฎีและหลักเกณฑ์ทางภาษาที่จะนำมาวิเคราะห์ภาษาในชื่อภาษาไทยจากหนังสือ ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3 รวบรวมชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งลงทะเบียนในปีการศึกษา 2565-2566 โดยเลือกทุกชื่อจำนวน 325 ชื่อ

3.4 แจกแบบสัมภาษณ์เรื่องการตั้งชื่อภาษาไทยให้นักศึกษาชาวจีนของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สองซึ่งลงทะเบียนในปีการศึกษา 2565-2566

3.5 รวบรวมแบบสัมภาษณ์ จากนักศึกษาเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำชื่อนักศึกษาจีนมาวิเคราะห์การตั้งชื่อภาษาไทยในด้านวิธีการตั้งชื่อ ที่มาของชื่อ ลักษณะทางภาษาและความหมายของชื่อภาษาไทย โดยใช้หลักการตั้งชื่อ และหลักการวิเคราะห์ภาษาจากหลักภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสารและหลักภาษาไทยของกำชัย ทองหล่อ ตลอดจนตำราที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษาไทยต่าง ๆ มาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ภาษา ใช้เอกสารเกี่ยวกับการตั้งชื่อ และใช้แบบสอบถามเรื่องการตั้งชื่อภาษาไทย เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการศึกษาวิจัยเรื่องชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน

ผลการวิจัย (Research Results)

จากผลการวิจัย เรื่อง การตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2565-2566 สรุปได้ ดังนี้

1. วิธีการตั้งชื่อภาษาไทย จากการใช้แบบสัมภาษณ์เรื่องชื่อภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนพบว่าชื่อภาษาไทยของนักศึกษามีที่มาจาก 2 วิธีคือ

1.1 การตั้งชื่อภาษาไทยโดยให้อาจารย์เป็นผู้ตั้งชื่อให้ ซึ่งการตั้งชื่อด้วยวิธีดังกล่าวนี้ ยังจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1) การตั้งชื่อภาษาไทยโดยให้อาจารย์ชาวไทยที่สอนอยู่ประเทศจีนเป็นผู้ตั้งชื่อให้ ชื่อประเภทนี้จะมีลักษณะเป็นคำประสม คำสมาส และคำสนธิ เป็นคำตั้งแต่ 2 พยางค์ถึง 4 พยางค์ เช่น กัญจน์ กัญญา ญาณิน อลิสา กานดา ชลิตา เจนเนตร สุภัสสรา เป็นต้น

2) การตั้งชื่อภาษาไทยโดยให้อาจารย์ชาวไทยที่สอนอยู่ประเทศไทยเป็นผู้ตั้งชื่อให้ การตั้งชื่อวิธีนี้อาจารย์จะเลือกชื่อที่ทันสมัยที่คนไทยในช่วงเวลานั้นใช้กัน อาจจะเป็นชื่อคนที่มีชื่อเสียง เช่น นักร้อง นักแสดง นักกีฬา นางงาม เป็นต้น มาตั้งชื่อไทยให้นักศึกษาจีน เช่น ไบเฟิร์น อิงฟ้า นิชา ยิปโซ เป็นต้น หรือเป็นชื่อตัวละครในภาพยนตร์หรือละครไทย เช่น ชัดเจน นาวา เป็นต้น หรือเป็นชื่อที่อาจารย์คิดขึ้นมาเอง จากการสอบถามอาจารย์ชาวไทยที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้นักศึกษาชาวจีนที่อาจารย์ผู้นั้นรับผิดชอบดูแลทั้งกลุ่ม อาจารย์จะตั้งชื่อให้นักศึกษาจีนด้วยวิธีการจัดหมวดหมู่ เช่น การตั้งชื่อด้วยหมวดหมู่ที่มีความหมายว่า แข็งแกร่ง เช่น คีรี ทิวเขา ศิลา สิงขร การตั้งชื่อให้มีความหมายว่า น้ำ เช่น สายน้ำ ชลธาร ธารธารา ชลธารนที เป็นต้น

1.2 การตั้งชื่อภาษาไทยด้วยตัวนักศึกษาเอง จากการศึกษา พบว่า การตั้งชื่อด้วยวิธีนี้มี 3 ประเภท คือ 1. ตั้งชื่อภาษาไทยแบบเป็นชื่อเล่นซึ่งส่วนใหญ่จะเป็น 1-2 พยางค์ เป็นชื่อที่เขียนง่าย อ่านง่าย มีทั้งที่มีความหมายและไม่มีมีความหมาย มีทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เช่น เจ้ง หนึ่ง แดง หวาน ยัย นิด ตึกตา นิ่ง เต็ม เบส ชิม ถึง วาวา นิโก้ เป็นต้น 2. ตั้งชื่อภาษาไทยที่มีลักษณะเป็นชื่อจริง (ชื่อที่เป็นแบบทางการของคนไทย) มีตั้งแต่ 2-4 พยางค์ ส่วนใหญ่เป็นชื่อที่นักศึกษาเลือกเอง จากการทำแบบสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษาจีนจะเลือกชื่อจากตัวละครในภาพยนตร์หรือละครไทยที่นักศึกษาเคยดู หรือหนังสือ นวนิยายไทยที่

เคยอ่านนำมาเป็นชื่อของตนเอง เช่น วนิดา ณิชชา จันจิรา อลิษา พิมมาดา (เขียนตามจริงที่นักศึกษาเขียน) สุวรรณ นันทิตา ดาหวัน เป็นต้น และ 3. ตั้งชื่อตามความพอใจตนเองโดยไม่สนใจความหมายและความถูกต้องทางภาษาไทย เช่น ไชออนน์ ชุกี เว็น วาวา หลั่น เป็นต้น

2. ลักษณะภาษาของชื่อภาษาไทย จากการศึกษาชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนสามารถจำแนกตามลักษณะภาษาได้ ดังนี้

2.1 พยางค์ วัลยา ช่างขวัญยืน (2553: 8) ได้กล่าวถึงประเภทของคำตามจำนวนพยางค์ไว้ 3 ประเภท ได้แก่ คำพยางค์เดียว คำสองพยางค์ และคำหลายพยางค์ จากการศึกษาชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนจำนวน 325 ชื่อ พบชื่อที่เป็นคำสองพยางค์มากที่สุด พบในเพศชายและหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน เช่น นารา ศรา อิงฟ้า ศิริ สิงขร รองลงมาคือชื่อที่เป็นคำพยางค์เดียว พบในเพศชายและหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน ลำดับสุดท้ายคือชื่อที่มีจำนวนคำหลายพยางค์ซึ่งมี 2 กลุ่ม คือ พบคำสามพยางค์ พบในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และพบน้อยที่สุดคือชื่อที่มีจำนวนคำสี่พยางค์ พบเฉพาะในเพศหญิงเท่านั้น

2.2 คำ จากการศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนพบว่า ชื่อของนักศึกษาเป็นคำประสมมากที่สุด รองลงมาคือคำเดี่ยว คำสมาส คำซ้ำและพบน้อยที่สุดคือ คำสนธิ

2.2.1 คำเดี่ยวหรือคำมูล พระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 60) ได้กล่าวถึงคำมูลไว้ว่า คำมูลคือคำที่เราตั้งขึ้นเฉพาะคำเดียว ๆ จะเป็นคำที่มาจากภาษาไหนก็ดี หรือคำที่ตั้งขึ้นใหม่ในภาษาไทยเฉพาะคำหนึ่ง ๆ ก็ดี และกำชัย ทองหล่อ (2537: 210) กล่าวถึงคำมูลไว้ว่า เป็นคำเดี่ยวที่มีได้ประสมกับคำอื่น ดังนั้น คำมูลจึงเป็นคำเดี่ยวหรือคำเดี่ยวที่มีความหมายและไม่มีคำอื่นมาประสม จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาจีนตั้งชื่อภาษาไทยเป็นคำเดี่ยวรองลงมาเป็นลำดับ 2 ซึ่งคำเดี่ยวที่พบมีทั้งคำเดี่ยว 1 พยางค์ ส่วนใหญ่เป็นคำภาษาไทย และคำเดี่ยวหลายพยางค์ คำเดี่ยวประเภทนี้พบว่า มีทั้งคำภาษาไทยและคำภาษาต่างประเทศ

1) คำเดี่ยวหรือคำมูล 1 พยางค์ จากการศึกษาพบว่า การตั้งชื่อประเภทนี้มีทั้งคำภาษาไทยและคำที่ยืมมาจากภาษาต่างประเทศ มีความหมายเข้าใจง่ายและนำมาใช้ในลักษณะเป็นชื่อเล่น ซึ่งชื่อในกลุ่มนี้จะเป็นชื่อภาษาไทยมากที่สุด พบทั้งเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน

ชื่อคำเดี่ยวภาษาไทย พบชื่อพลอยมากที่สุด รองลงมาคือ ดาว จันท์ รองลงมา คือ หวาน พลอย แดง ส้ม อิง นอกจากนี้ยังมีชื่ออื่น ๆ ที่พบอย่างละคนไม่ซ้ำกัน เช่น ปลา ปราง ปิ่น หนู่ม ชิม ไม้ หวาน แป้ง ลม หนู่ม ทราญ แพร แพรว รุ่ง ผึ้ง จอย นิด นิ่ม ไหม แก้ว ป่าน ไข่ เต็ม พรึก อ่าว อิง ยิ้ม ยัย

ชื่อคำเดี่ยวภาษาบาลี สันสกฤต เช่น กันต์ จินณ์ ธันว์ ทัด นวล

ชื่อคำเดี่ยวภาษาจีน ได้แก่ เจ้ง เหมย หลิง ถึง ชื่อประเภทนี้จะเขียนแบบทับศัพท์ โดยจะนำมาจากชื่อของนักศึกษาในภาษาจีน

ชื่อคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ได้แก่ ควิน เบส แอน โป๊ป มินท์ คริม มายด์ ส่วนใหญ่จะพบในเพศหญิง

2) คำเดี่ยวหลายพยางค์จากการศึกษาพบว่า การตั้งชื่อประเภทนี้มีลักษณะเป็นได้ทั้งชื่อเล่นและชื่อจริง เป็นคำภาษาไทยและคำภาษาต่างประเทศ ชื่อคำเดี่ยวหลายพยางค์ส่วนใหญ่จะเป็นคำยืมจากภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะในกลุ่มของภาษาบาลีและภาษาสันสกฤตและภาษาอังกฤษ คำเดี่ยว 2 พยางค์จะพบในเพศชายและเพศหญิงในจำนวนใกล้เคียงกัน แต่คำเดี่ยวหลายพยางค์ที่เป็น 3 พยางค์จะพบในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ดังตัวอย่าง

ชื่อคำเดี่ยวภาษาไทย ได้แก่ มะปราง มะลิ กะทิ ทับทิม ชัดเจน น้อยหน้า

ชื่อคำเดี่ยวภาษาสันสกฤต เช่น หรรษา วรรณา จรรยา กวินทร์ ญัษฐา ศรา ศิลา
วาสนา ศรียา จักรี

ชื่อคำเดี่ยวภาษาบาลี เช่น กลินท์ กวิน ฌชชา มัจฉา ภัสสร ธัญญา จริญญา รัญญา
ชื่อคำเดี่ยวภาษาบาลี สันสกฤต ได้แก่ วาโย วายุ ดารา หิมะ ฌชา หทัย มินา อชิระ
กานดา คีรี นาวา พชรา เรณู ญาณิน

ชื่อคำเดี่ยวภาษาอังกฤษ ได้แก่ มิกกี้ มิกี้ พบชื่อนี้มากที่สุด รองลงมาคือ ลิลลี่ คุกกี้
และพบ 1 คนต่อ 1 ชื่อ คือ เมญา ฮันน่า เนปจูน แครอท จัสมิน สโนว์ เบลล่า โอวา ไอวี เดซี่ ชื่อภาษาอังกฤษ
ในกลุ่มนี้จะพบในเพศหญิง

ชื่อคำเดี่ยวภาษาญี่ปุ่น ได้แก่ อชิ โซออนน์ ซากุระ ชูเก้ เมจิ

2.2.2 คำซ้ำ วลัย ช่างขวัญยืน (2553: 62) ให้ความหมาย คำซ้ำ ไว้ว่า คำซ้ำ เป็น
คำประกอบด้วยหน่วยคำ 2 หน่วย ซึ่งเหมือนกันทุกประการ ในการเขียนคำซ้ำจะใช้เครื่องหมายไม้ยมกแทนคำ
ที่ซ้ำ จากการศึกษพบว่า ชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนเขียนคำเดียวกัน 2 ครั้ง ซึ่งคำซ้ำในชื่อภาษาไทยของ
นักศึกษาจีนนั้นเป็นคำเดี่ยวที่ไม่มีความหมายในภาษาไทยและเขียนซ้ำกันแล้วก็ไม่มีมีความหมายในภาษาไทย
ซึ่งชื่อที่เป็นคำซ้ำเช่นนี้จะพบในเพศหญิงเท่านั้น ได้แก่ วาวา ซิงซิง ซิซี พีพี ดานดาน จากการสัมภาษณ์
นักศึกษาพบว่า ชื่อคำซ้ำบางชื่อนำมาจากการเทียบเคียงกับชื่อของนักศึกษาในภาษาจีนซึ่งมีความหมายใน
ภาษาจีน คือ ซิงซิง (XINXIN) ดานดาน (DANDAN) จิงจิง (ZHENZHEN) และวาวา (HUA) ชื่อจีนมี 1 พยางค์
เมื่อตั้งเป็นชื่อภาษาไทยจึงเพิ่มมาอีก 1 พยางค์

2.2.3 คำประสม วลัย ช่างขวัญยืน (2553: 32-33) ได้ให้ความหมายคำประสมไว้ว่า คำ
ประสม หมายถึง คำที่เกิดจากการนำหน่วยคำอิสระที่มีความหมายต่างกันอย่างน้อย 2 หน่วยคำมารวมกัน เกิด
เป็นคำใหม่คำหนึ่งมีความหมายใหม่ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีคำประสม 2
ประเภท คือ 1) คำประสมที่เป็นคำภาษาไทยประสมกับคำภาษาไทย และ 2) คำประสมที่เป็นคำภาษาไทยกับ
ภาษาต่างประเทศ ชื่อที่เป็นคำประสมทั้งสองประเภทนี้จะพบ 2 พยางค์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) คำประสมที่เป็นคำภาษาไทยประสมกับคำภาษาไทย ชื่อที่เป็นคำประสมประเภท
นี้เป็นชื่อที่มีคำว่า “น้ำ” ประสมอยู่ในชื่อพบมากที่สุด เช่น น้ำค้าง น้ำฝน น้ำแข็ง น้ำพุ ต้นน้ำ น้ำหวาน เป็นต้น
นอกจากนี้ยังมีคำประสมที่มีคำว่า “ฟ้า” คำว่า “ดาว” คำว่า “ตา” อยู่ในคำประสม เช่น แก้วตา ลูกอม น้ำฟ้า
และชื่อคำประสมอื่น ๆ เช่น ไข่มุก ขนมหึง ดาวเหนือ บัวลอย เป็นต้น

2) คำประสมที่เป็นคำภาษาไทยประสมกับคำภาษาต่างประเทศ จากการศึกษ
พบว่า ชื่อประเภทนี้เกิดจากนำคำภาษาไทยมาประสมกับคำภาษาบาลี-สันสกฤต เช่น เจนเนตร จันท์เจ้า
รัตน์ฟ้า ปรางทิพย์ เป็นต้น

2.2.4 คำสมาส วลัย ช่างขวัญยืน (2553: 73-75) ได้แบ่งประเภทคำสมาสในภาษาไทยไว้
3 ประเภทคือ คำสมาสยืม คำสมาสสร้าง และคำสมาสซ้อน ซึ่งจากการศึกษาชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน
พบว่า เป็นคำสมาสสร้าง คำสมาสสร้าง วลัย ช่างขวัญยืน (2553: 74) ให้ความหมายไว้ว่า คำสมาสสร้างคือ
คำสมาสที่ไทยสร้างขึ้นเลียนแบบคำสมาสของภาษาบาลีสันสกฤต โดยนำคำที่ยืมมาจากภาษาบาลีและ
สันสกฤตมารวมกัน ผลการศึกษาชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เป็นคำสมาสมิ่จำนวนมากเป็นลำดับ 3
รองลงมาจากคำประสมและคำเดี่ยว ซึ่งชื่อประเภทนี้ส่วนใหญ่เกิดจากอาจารย์ชาวไทยเป็นผู้ตั้งชื่อให้และชื่อ

ส่วนใหญ่จะพบในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย เช่น ฉัตรนภา ญัฐวัฒน์ สุภัสสราร วัชรรัตน์ ชญานิษฐ์ ชนมาศ นิชาพร เป็นต้น

2.2.5 คำสนธิ สนธิ หมายถึง ปรากฏการณ์ที่หน่วยเสียง 2 หน่วย เมื่อมาอยู่ประชิดกันแล้ว หน่วยเสียงใดหน่วยเสียงหนึ่งหรือทั้งสองแปรไป หรือหน่วยเสียง 2 หน่วยรวมเข้าเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน หรือ มีหน่วยเสียงอีกหน่วยเสียงหนึ่งเพิ่มเข้ามา (วัลยา ช่างขวัญยืน, 2553: 83) จากการศึกษาพบว่า ชื่อของ นักศึกษาจีนที่เป็นคำสนธิมีจำนวนน้อยที่สุดพบเพียง 2 ชื่อ คือ มุกตภา (มุกต+อาภา) เบญจมินทร์ (เบญจ+ มินทร์)

2.3 วลี คำช้อย ทองหล่อ (2537: 405-406) ให้ความหมายของวลีไว้ว่า วลี คือ กลุ่มคำที่เรียง ติดต่อกันเป็นระเบียบมีกระแสความเป็นที่หมายรู้กันได้ แต่ไม่ได้ความครบสมบูรณ์ และได้แบ่งชนิดของวลีเป็น 7 ชนิด ได้แก่ นามวลี สรรพนามวลี กริยาวลี วิเศษณ์วลี บุพบทวลี สันธานวลี และอุทานวลี ซึ่งจากการศึกษา พบว่า ชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนเป็นวลี 2 ชนิด คือ วลีแบบนามวลีและวลีแบบกริยาวลี กล่าวคือ 1) ชื่อที่เป็นวลีแบบนามวลี เช่น ไยไหม แสงจันทร์ แสงเทียน เป็นต้น และ 2) ชื่อที่เป็นวลีแบบกริยาวลี พบจำนวนมาก ที่สุดและพบในชื่อของเพศหญิง เช่น อ้อมฟ้า ปานวาด พรารฟ้า เพียงฟ้า ดุจดาว มีสุข พาฝัน อิงฟ้า พิมพ์ดาว เป็นต้น

2.4 ประโยคจากการศึกษาชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนพบว่า ชื่อเป็นประโยคแบบ เอกรรณประโยค ซึ่งพระยาอุปกิตศิลปสาร (2546: 209-210) ได้กล่าวถึงลักษณะของประโยคดังกล่าวไว้ว่า หมายถึงประโยคเล็ก ๆ ที่มีความหมายอย่างเดียว มีเนื้อความอย่างเดียว เอกรรณประโยคนี้เรียกว่า ประโยค เล็กหรือประโยคสามัญก็ได้ ซึ่งมีส่วนประกอบของประโยคจำแนกเป็น 2 ส่วน คือ 1) ภาคประธานมี 2 ส่วน คือ บทประธานและบทขยายประธาน และ 2) ภาคแสดงมี 4 ส่วน คือ บทกริยา บทขยายกริยา บทกรรมและ บทขยายกรรม จากการศึกษาชื่อที่เป็นประโยคพบว่ามีส่วนของประโยคแบบบทประธาน+บทกริยา ได้แก่ ฟ้า ไส ฟ้าสวย น้ำใส พลอยสวย พักตร์พริ้ง จันทร์ฉาย เป็นต้น

3. ความหมายของชื่อภาษาไทย จากการศึกษาค้นพบว่า การตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีความหมาย 3 ลักษณะ คือ ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติ ชื่อที่มีความหมายที่ดีเป็นมงคลนาม และชื่อที่ไม่มีความหมาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับธรรมชาติพบมากที่สุด ซึ่งความหมายประเภทนี้จำแนกเป็น 3 ประเภทเรียงตามลำดับการพบมากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด ได้แก่ 1) ชื่อที่มีความหมายที่เกี่ยวกับดิน ฟ้า อากาศ ส่วนใหญ่จะเป็นชื่อที่เกี่ยวข้องกับท้องฟ้ามากที่สุด เช่น ดาว ฟ้า ตะวัน กลิ่นท์(พระอาทิตย์) ดารา รุ่ง สายรุ่ง ฟ้า สวย ฟ้าใส อ้อมฟ้า จันทร์ ดาริน ชัน เมฆ แสงจันทร์ จันทร์ฉาย ดาวเหนือ เป็นต้น รองลงมาคือเกี่ยวกับน้ำ เช่น น้ำฝน สายน้ำ น้ำใส ต้นน้ำ ธารา สิ้นธุ์ รองลงมา คือ ชื่อที่เกี่ยวข้องกับลม เช่น ลม วาโย วายุ และชื่อที่พบ น้อยที่สุดคือความหมายที่เกี่ยวกับดินพบ 1 ชื่อคือ ทราย 2) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับพืช ผัก ผลไม้ เช่น ส้ม น้อยหน่า สาลี่ อัญชัน มะปราง พริก แตงโม แครอท ไข่ มะลิ ลิลลี่ กอบัว ชากุระ เตย ดอกบัว ลูกแพร์ มินตรา (ต้นกระถิน) นลิน (ดอกบัว) ธัญญา (ข้าวเปลือก) ใบบัว เป็นต้น และ 3) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับสัตว์ได้แก่ ผึ้ง ปลา มังกร ไหม ไยไหม หงส์ เสือ หมี เป็นต้น

3.2 ชื่อที่มีความหมายที่ดีเป็นมงคลนาม จากการศึกษาค้นหาชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนสามารถ แบ่งได้เป็น 5 กลุ่มใหญ่ ดังนี้ 1) ชื่อที่มีความหมายว่า เก่ง ฉลาด พบมากที่สุดในกลุ่มความหมายนี้พบทั้งในชื่อ เพศชายและเพศหญิง เช่น มิติน มิตินท์ เจ่ง หนึ่ง พิชอร จิตยา ชญานิษฐ์ ญาณิน ญัฐวัฒน์ ณิชชา วิชญ์

จริยญา (มีความรู้เรื่องการเดินทาง) อีรียา ฤฤติ พิษญา เป็นต้น 2) ชื่อที่มีความหมายว่า ยิ่งใหญ่ สูงสุด พบรองลงมาเป็นลำดับที่ 2 ส่วนใหญ่จะเป็นชื่อเพศชาย ได้แก่ เหมราช เบญจมินทร์ จักรี อลิสา ไอร่า (โลก ผู้ดูแลโลก) สิริยา ภูริช (แผ่นดิน) เตชิน นาคิม (พญานาคผู้ยิ่งใหญ่) 3) ชื่อที่มีความหมายว่า สวย หลงใหลพบเป็นลำดับที่ 3 เช่น พักตร์พริ้ง เจนนินทร์ (ความสง่างามของพระเจ้า) ปานวาด ดุจดาว จันจิรา สุภัสสร่า ยุพาพิน สุวรรณฯ พิมพ์พิศา เป็นต้น 4) ชื่อที่มีความหมายเกี่ยวกับอัญมณีหรือของมีค่าพบรองลงมาเป็นลำดับที่ 4 พบในชื่อของเพศหญิง เช่น แก้ว ทับทิม ไข่มุก ปิ่นแก้ว ชิม หยก มุก พลอย ธวัลรัตน์ (มณีสีขาว) เป็นต้น 5) ชื่อที่มีความหมายว่า บริสุทธิ์ ประเสริฐ พบเป็นลำดับที่ 5 ได้แก่ นิชาพร ภาวิดา (ผู้มีใจผ่องแผ้ว) กษมน (มีใจประเสริฐเหมือนดอกบัว) นิชานาฏ นิชาธิย์ เป็นต้น 6) ชื่อที่มีความหมายว่า เจริญรุ่งเรือง จะพบเป็นลำดับที่ 6 ได้แก่ ชลิตา ศรียา ชุตินา นารา (รัศมีรุ่งเรือง) และ 7) ชื่อที่มีความหมายว่า น่ารัก พบเป็นลำดับที่ 7 ได้แก่ ลลิต ลลณัลลลิน มัทญา เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีชื่อที่มีความหมายอื่น ๆ แต่พบไม่มากส่วนใหญ่จะพบกลุ่มความหมายละ 1-2 คน มีความหมายเกี่ยวกับการคุ้มครอง รักษา ได้แก่ ปาลิดา ศรา มีความหมายว่า ที่รัก ผู้ที่เป็นที่รัก ได้แก่ กานดา นิรดา ไปรยา มีความหมายว่า ใจ ได้แก่ หทัย มีความหมายว่า อายุยืน ได้แก่ จิรายุ มีความหมายว่า แข็งแกร่ง ได้แก่ อามันต์ มีความหมายว่า ผู้อ่อนเยาว์ ได้แก่ ธาริกา มีความหมายว่า ชนะ ได้แก่ มนัญญา มีความหมายว่า ความหวัง ความตั้งใจ ได้แก่ รัชชา มีความหมายว่า กล้าหาญ ได้แก่ วีระ มีความหมายว่า โชคดี ผู้มีโชค ได้แก่ ภาคิน มีความหมาย มีความสุข ความยินดี ได้แก่ นันชิตา

3.3 ชื่อที่ไม่มีความหมาย จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ตั้งชื่อเช่นนี้ไม่ได้ให้ความสำคัญกับความหมายต้องการตั้งชื่อให้มีความแปลก ไม่เหมือนใคร ได้แก่ เว้น หนัน พีพี ซิซึ กิกิ ไซออนน์ ชุกี วาวา ชื่อเหล่านี้ส่วนใหญ่อาจารย์จะเปลี่ยนชื่อไทยให้นักศึกษาใหม่ ซึ่งบางคนก็ยินยอมเปลี่ยนเป็นชื่อไทยที่มีความหมาย แต่บางคนก็ยืนยันจะใช้ชื่อเดิม

จากการทำแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักศึกษาเรื่องความหมายของชื่อภาษาไทยนักศึกษส่วนใหญ่มองไม่ได้คำนึงถึงความหมายที่เป็นมงคล แต่ให้มีความหมายในทางดีก็เพียงพอแล้ว เพราะไม่ใช่ชื่อจริงของนักศึกษา ดังนั้น นักศึกษาจึงเลือกชื่อที่ตนเองพอใจมากกว่าจะเลือกความหมายมงคล แต่ก็มีนักศึกษาจำนวนหนึ่งที่ยังต้องการชื่อที่มีความหมายเป็นมงคล (มงคลนาม) เหมือนคนไทย แม้ว่าชื่อภาษาไทยนั้นจะไม่ใช่ชื่อจริงของนักศึกษาก็ตาม

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

จากการวิเคราะห์การตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ปีการศึกษา 2565-2566 พบว่า นักศึกษานิยมตั้งชื่อภาษาไทยด้วยตนเอง โดยนิยมตั้งชื่อเป็นคำในภาษาไทยง่าย ๆ แต่มีบางส่วนที่ตั้งชื่อเป็นภาษาต่างประเทศแต่เขียนทับศัพท์เป็นภาษาไทย ในด้านพยางค์พบว่า ชื่อนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงจะนิยมตั้งชื่อที่ไม่ซับซ้อนคือนิยมคำ 1 พยางค์และ 2 พยางค์ ซึ่งเป็นชื่อที่ไม่ซับซ้อนมากนัก ส่วนชื่อที่มีจำนวน 3 พยางค์ พบในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และพบน้อยที่สุดคือ 4 พยางค์ พบเฉพาะในเพศหญิงเท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การตั้งชื่อด้วยตนเองนั้นสามารถตอบสนองความชอบของตนเองได้โดยตรง และการตั้งชื่อที่ไม่ยาวและไม่ซับซ้อนเพื่อง่ายแก่การจดจำและเรียกขานได้ง่ายด้วย สอดคล้องกับการวิจัยของ วราภรณ์ สว่างตระกูล (2540) ซึ่งพบว่า การตั้งชื่อของคนไทยเพศชายมีจำนวนพยางค์น้อยกว่าชื่อของเพศหญิง ส่วนในด้านการสร้างคำชื่อภาษาไทยของ

นักศึกษาจีนในเทศชายจะมีความซับซ้อนน้อยกว่าเทศหญิง โดยชื่อของเทศชายส่วนใหญ่จะเป็นคำเดี่ยวและคำประสมที่เป็นภาษาไทยเขียนง่าย และมีจำนวนไม่มากที่เป็นคำสมาส 3 พยางค์ ซึ่งต่างจากเทศหญิงที่มีชื่อเป็นคำสมาสจำนวนมาก และสอดคล้องกับเรื่องตั้งชื่อของคนไทยที่วางคณา สว่างตระกูล (2540) ได้ศึกษาไว้ว่าชื่อของเทศชายมีการสร้างคำที่ซับซ้อนน้อยกว่าในเทศหญิง และในเรื่องการสร้างคำในชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนพบว่า นักศึกษาจีนนิยมตั้งชื่อแบบคำเดี่ยวและคำประสมมากกว่าคำสมาส ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของ นา จอน วอน (2552) ที่พบว่า ชื่อของคนไทยทั้งเทศชายและเทศหญิงนิยมตั้งชื่อเป็นคำสมาสมากที่สุด

ในด้านความหมายของชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนนั้นจะไม่ได้ให้ความสำคัญเหมือนความหมายของชื่อคนไทยซึ่งพบว่า ชื่อของนักศึกษาจะเกี่ยวกับธรรมชาติมากที่สุดทั้งในเทศชายและเทศหญิง ในส่วนของชื่อมงคลซึ่งพบรองลงมาจากชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติพบว่า ชื่อที่หมายถึง เก่ง มีความรู้จะพบมากที่สุดในชื่อทั้งเทศหญิงและเทศชาย ในเทศหญิงชื่อมีความหมายเกี่ยวกับความงามพบเป็นลำดับที่ 3 ในชื่อที่เป็นเป็นมงคลนาม ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ค่านิยมท้องถิ่นหรือรสนิยมของชนชาวจีนนิยมและให้ความสำคัญกับธรรมชาติและความเก่ง กล้า สามารถ และความรู้ มากกว่าความสวยงามของคนซึ่งไม่จริงยั่งยืนเท่าสิ่งที่เป็นธรรมชาติ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรางคณา สว่างตระกูล (2540) ได้ศึกษาถึงความหมายของชื่อคนไทยในการตั้งชื่อว่า ชื่อของเทศชายมีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศ ความกล้าหาญมากที่สุด และชื่อของเทศหญิงจะมีความหมายเกี่ยวกับความงาม ความบริสุทธิ์มากที่สุดและการศึกษาของ นา จอน วอน (2552) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อของคนไทย ในส่วนของชื่อคนไทยและคนเกาหลีเทศชายมีความหมายเกี่ยวกับอำนาจ ชัยชนะ ความเป็นเลิศความกล้าหาญมากที่สุดคล้ายกัน ชื่อของเทศหญิงคนเกาหลีจะมีความหมายเกี่ยวกับคุณธรรม ความประพฤติ มากที่สุดส่วนชื่อเทศหญิงคนไทยมีความหมายเกี่ยวกับความสวยงาม ความบริสุทธิ์ มากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาจีนมีชื่อไทยเป็นเพียงชื่อสมมุติไม่ใช่ชื่อจริง ดังนั้น จึงไม่ได้พิถีพิถันในการเลือกความหมายของชื่อ และจากการทำแบบสัมภาษณ์นักศึกษาส่วนใหญ่ต้องการชื่อที่ออกเสียงเพราะในความรู้สึกของพวกเขา

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย (Research Knowledge)

จากการศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ปีการศึกษา 2565-2566 ผู้วิจัยได้องค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

1. งานวิจัยที่ศึกษาเรื่องการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน ทำให้ทราบถึงค่านิยมและลักษณะร่วมในเรื่องการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนในช่วงเวลาปัจจุบัน โดยเฉพาะในด้านโครงสร้างทางภาษาและความหมาย ซึ่งจะแตกต่างจากชื่อภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนในช่วงก่อนปี 2565
2. ผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้เห็นลักษณะโครงสร้างภาษาในชื่อภาษาไทยของชาวต่างชาติกลุ่มหนึ่ง ซึ่งสามารถเป็นข้อมูลนำไปใช้กับการศึกษาภาษาไทยในรูปแบบอื่นต่อไป
3. ผลการวิจัยครั้งนี้มีคุณค่าต่อผู้อ่าน คือ ทำให้ทราบและเห็นค่านิยมในการการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวจีน ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งถือเป็นชาวต่างชาติกลุ่มหนึ่ง และสามารถนำไปศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการตั้งชื่อภาษาไทยของชาวต่างชาติต่อไป

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้
 - 1.1 ผลจากการศึกษาการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาจีน สามารถนำผลการวิจัยไปเผยแพร่ให้กับผู้อ่านทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ เพื่อให้ทราบและเข้าใจค่านิยมในการตั้งชื่อภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน ช่วงกลุ่มวัยรุ่นในยุคปัจจุบัน
 - 1.2 จากผลการวิจัยในด้านโครงสร้างภาษาในชื่อสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการศึกษาโครงสร้างทางภาษาไทยในการศึกษาชื่อต่าง ๆ ต่อไป
2. ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบการตั้งชื่อภาษาไทยกับภาษาจีนของนักศึกษาจีนที่มีชื่อทั้ง 2 ภาษา เพื่อให้ทราบว่าความหมายของชื่อภาษาไทยและชื่อภาษาจีนมีความสอดคล้องกันหรือไม่อย่างไร
 - 2.2 ควรศึกษาปัญหาการเขียนชื่อภาษาไทยของนักศึกษาว่ามีปัญหาการเขียนภาษาไทยอย่างไร
 - 2.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบการตั้งชื่อของคนไทยกับการตั้งชื่อของคนจีน เพื่อให้ทราบถึงลักษณะร่วมและแตกต่างของการตั้งชื่อในสองประเทศ

เอกสารอ้างอิง (References)

- กำชัย ทองหล่อ. (2537). **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- นา วอน จอน. (2552). **การศึกษาเปรียบเทียบการตั้งชื่อและการใช้ภาษาในการตั้งชื่อของคนเกาหลีกับชื่อของคนไทย**. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย. ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรางคณา สว่างตระกูล. (2540). **การศึกษาภาษาที่ใช้ในการตั้งชื่อของคนไทยในกรุงเทพมหานคร**. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วัลยา ช่างขวัญยืน และคณะ. (2553). **บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2546). **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.